

“ମିଠେ ବଳେ— ତୁମର କଠିବ୍ୟ ହେଉଛି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସ୍ଥାୟୀ ସୁଖ ଏବଂ ଶାନ୍ତିର ରାସ୍ତା ବତାଇବା,
ଶାନ୍ତିରେ ରୁହ ଏବଂ ଶାନ୍ତିର ବକ୍ସିସ୍ (ପୁରସ୍କାର) ଦିଅ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:-କେଉଁ ଗୁହ୍ୟ (ଗହନ) ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ବେହଦର ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର ?

ଉତ୍ତର:- ଭ୍ରାମାର ଯେଉଁ ଦୃଶ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ଚାଲିବାର ଥିବ, ସେହି ସମୟରେ ହିଁ ଚାଲିବ । ଏହାର ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଅବଧି (ସମୟ)ରହିଛି, ବାବା ମଧ୍ୟ ନିଜର ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟରେ ଆସୁଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡର ମଧ୍ୟ ଫରକ ପଡିପାରିବ ନାହିଁ । ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ବାବା ଆସି ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି, ଏହି ଗୁହ୍ୟ ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ବେହଦର ବୁଦ୍ଧି ଦରକାର ।

ଗୀତ:- ବଦଳ ଯାଏ ଦୁନିଆ ନ ବଦଳେନେ ହମ୍...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମିକ ପିତା ପରମାତ୍ମା ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶାନ୍ତିଧ୍ୟାନ ଓ ସୁଖଧ୍ୟାନର ରାସ୍ତା ବତାଇଛନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଏବଂ ବିଶ୍ୱରେ ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତି ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ କହୁଛନ୍ତି ମନର ଶାନ୍ତି ଦରକାର । ତେବେ ତାହା ମିଳିବ କେଉଁଠୁ । ଶାନ୍ତିର ସାଗର ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ଷା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମିଳିପାରିବ । ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବେ ମଧ୍ୟ ମିଳୁଛି ଏବଂ ହୋଲ୍‌ସେଲ୍‌ରେ (ସାମୁହିକ ଭାବରେ) ମଧ୍ୟ ମିଳୁଛି, ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମିଳୁଛି । ଯେଉଁମାନେ ପାଠ ପଢୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ଜାଣି ପାରୁଛନ୍ତି ଯେ, ଆମେ ଶାନ୍ତିର ବର୍ଷା ନେବା ପାଇଁ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ, ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ରାସ୍ତା ବତାଇଛୁ । ବିଶ୍ୱରେ ଶାନ୍ତି ତ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । ତାହେଁ କେହି ବର୍ଷା ନେବାକୁ ଆସନ୍ତୁ ଅଥବା ନ ଆସନ୍ତୁ । ପିଲାମାନଙ୍କର କଠିବ୍ୟ ହେଉଛି, ସମସ୍ତ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଶାନ୍ତି ଦେବା । ଏକଥା ବୁଝିପାରୁ ନାହାନ୍ତି ଯେ ୨-୪ ଜଣଙ୍କୁ ବର୍ଷା ମିଳିଲେ କ’ଣ ହେବ । କାହା କାହାକୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇଲେ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ନ ହେବା କାରଣରୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିଜ ସମାନ କରିପାରୁନାହାନ୍ତି । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି ଅଛି ସେମାନେ ଭାରୁଛନ୍ତି ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆମକୁ ବର ମିଳୁଛି । ବରଦାନ ଦେଇଥା’ନ୍ତି ନା— ଆୟୁଷ୍ମାନ ଭବ, ଧନବାନ୍ ଭବ କହିଥା’ନ୍ତି । କେବଳ କହିଦେଲେ ତ ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳି ପାରିବ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଆଶୀର୍ବାଦ ମାଗୁଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଉଛି ଯେ ଯଦି ତୁମକୁ ଶାନ୍ତି ଦରକାର ତେବେ ଏହିଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥ କର । ମେହନତ ବା ପରିଶ୍ରମ ଦ୍ୱାରା ସବୁ କିଛି ମିଳି ପାରିବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେତେ ଆଶୀର୍ବାଦ ନେଇଥା’ନ୍ତି । ମା, ବାପା, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ଆଦି ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ମାଗିଥା’ନ୍ତି— ଯେପରି ଆମେ ସୁଖୀ ଏବଂ ଶାନ୍ତ ରହିପାରିବୁ । କିନ୍ତୁ ରହିପାରିବେ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ଏତେ ତେର ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି କିପରି ମିଳିପାରିବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରିଥା’ନ୍ତି— ଶାନ୍ତି ଦେବା ଅର୍ଥାତ୍ ଶାନ୍ତିର ଦାତା । ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସେ— ହେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା, ଆମକୁ ଶାନ୍ତିର ବକ୍ସିସ୍ ଦିଅ । ବାସ୍ତବରେ ବକ୍ସିସ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ପୁରସ୍କାର ତାକୁ କୁହାଯାଏ ଯାହାକୁ ସ୍ଥୁଳ ଆକାରରେ ଦିଆଯାଇଥାଏ । କହିଥା’ନ୍ତି ଏହା ହେଉଛି ତୁମ ପାଇଁ ବକ୍ସିସ୍ ବା ପୁରସ୍କାର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେହି କେତେ ବି ଧନ-ସମ୍ପତ୍ତିର ଘର-ଦ୍ୱାରର, ବସ୍ତ୍ର ଆଦିର ବକ୍ସିସ୍ ଦିଅନ୍ତୁ କିନ୍ତୁ ତାହା ହେଉଛି ଅଜ୍ଞାନଙ୍କ ପାଇଁ ଦାନ-ପୁଣ୍ୟ । ଯାହାକି ମନୁଷ୍ୟ, ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦେଉଛନ୍ତି । ସାହୁକାର ଗରୀବଙ୍କୁ ଅଥବା ସାହୁକାର, ସାହୁକାରଙ୍କୁ ଦେଇ ଆସୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହା ତ ହେଉଛି ସ୍ଥାୟୀ ସୁଖ ଏବଂ ଶାନ୍ତିର ବକ୍ସିସ୍ । ଏଠାରେ ତ କେହି ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ତାହା ସେମାନଙ୍କ ପାଖରେ ନାହିଁ । ଦାତା ତ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ସୁଖ-ଶାନ୍ତି ପବିତ୍ରତାର ସାଗର କୁହାଯାଏ । ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଭଗବାନଙ୍କର ହିଁ ମହିମାର ଗାୟନ କରାଯାଏ । ସମସ୍ତେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ କେବଳ ତାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଶାନ୍ତି

ମିଳିପାରିବ । ପୁଣି ବି ସାଧୁ-ସନ୍ଥ ଆଦିଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି କାରଣ ଏହା ଭକ୍ତିମାର୍ଗ ଅଟେ ନା । ଏଣେତେଣେ ଘୂରି ବୁଲୁଛନ୍ତି । ସେସବୁ ହେଲା ଅଜ୍ଞକାଳର ପୁରୁଷାର୍ଥ । ତୁମର ଏବେ ସେସବୁ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି । ତୁମେ ଲେଖୁଛ ମଧ୍ୟ ବେହଦ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶତ ପ୍ରତିଶତ ପବିତ୍ରତା, ସୁଖ, ଶାନ୍ତିର ବର୍ଷା ପାଇପାରିବ । ଏଠାରେ ତ ଶତ ପ୍ରତିଶତ ଅପବିତ୍ରତା, ଦୁଃଖ, ଅଶାନ୍ତି ରହିଛି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ରକ୍ଷି-ମୁନି ଆଦି ତ ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କର ଜନ୍ମ ତ ବିଷ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାର ଦ୍ଵାରା ହେଉଛି ନା । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ମୂଳକଥା । ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ପବିତ୍ରତା ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ହେଉଛନ୍ତି ପବିତ୍ରତା-ସୁଖ ଇତ୍ୟାଦିର ସାଗର ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ଶିବବାବାଙ୍କଠାରୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ଅର୍ଥାତ୍ ଅଧାକଳ୍ପ, ୨୫୦୦ ବର୍ଷ ପାଇଁ ବର୍ଷା ମିଳୁଛି । ଏହା ତ ନିଶ୍ଚିତ ଅଟେ । ଅଧାକଳ୍ପ ହେଉଛି ସୁଖଧାମ, ଅଧାକଳ୍ପ ଦୁଃଖଧାମ । ସୃଷ୍ଟିର ଦୁଇଟି ଭାଗ ରହିଛି— ଗୋଟିଏ ନୂଆ, ଅନ୍ୟଟି ପୁରୁଣା । କିନ୍ତୁ ନୂଆ କେବେ ହେଉଛି, ପୁରୁଣା କେବେ ହେଉଛି ଏକଥା କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷର ଆୟୁଷ ସମୟରେ ଏତେ ସଠିକ୍ ଭାବରେ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ଏହି ବୃକ୍ଷକୁ ଜାଣୁଛ । ଏହା ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ପୁରୁଣା ବୃକ୍ଷ ଅଟେ, ଏହାର ସଠିକ୍ ଆୟୁଷ ବିଷୟରେ ତୁମକୁ ଜଣା ଅଛି, ଅନ୍ୟ ସବୁ ବୃକ୍ଷମାନଙ୍କର ଆୟୁଷ କାହାକୁ ଜଣା ନଥାଏ, ତେଣୁ ଅନୁମାନ କରି କହିଦିଅନ୍ତି । ତୋଫାନ ଆସିଲା, ବୃକ୍ଷ ଉପୁଡ଼ିଗଲା, ଆୟୁଷ ଶେଷ ହୋଇଗଲା । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ଅତୀତ ମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଯାଉଛି । ଏହି ବେହଦ ବୃକ୍ଷର ଆୟୁଷ ପୂରା ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ଅଟେ । ଏଥିରେ ଗୋଟିଏ ଦିନ ମଧ୍ୟ କମ୍ ବେଶୀ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ପୂର୍ବ-ପ୍ରସ୍ତୁତ କଳ୍ପ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ । ଏଥିରେ ଫରକ ପଡ଼ିପାରିବ ନାହିଁ । ଭ୍ରାମାରେ ଯେଉଁ ଦୃଶ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ଚାଲିବାର ଥିବ, ସେହି ସମୟରେ ହିଁ ଚାଲିବ । ଅବିକଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ହେବ । ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ ସଠିକ୍ ରହିଛି, ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ନୂଆ ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ଏବଂ ସିଏ ସଠିକ୍ ସମୟରେ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ଏଥିରେ ଫରକ ପଡ଼ିପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମର ବେହଦ ବୁଦ୍ଧି ରହିଛି । ତୁମେ ହିଁ ବୁଝିପାରିବ ପୂରା ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ବାବା ଆସି ପ୍ରବେଶ କରୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଶିବରାତ୍ରୀ କୁହାଯାଏ । କୃଷକ ପାଇଁ ଜନ୍ମାଷ୍ଟମୀ କୁହାଯାଏ । ଶିବଙ୍କର ଜନ୍ମାଷ୍ଟମୀ କୁହନ୍ତି ନାହିଁ, ଶିବଙ୍କର ରାତ୍ରି କହନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଯଦି ଜନ୍ମ ହେବ ତେବେ ମୃତ୍ୟୁ ମଧ୍ୟ ହେବ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଜନ୍ମ ଦିନ କୁହାଯିବ । ଶିବଙ୍କ ପାଇଁ ସର୍ବଦା ଶିବରାତ୍ରୀ କହିଥା'ନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ ଏହି କଥା କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଶିବରାତ୍ରୀ କାହିଁକି କୁହାଯାଏ, ଜନ୍ମାଷ୍ଟମୀ କାହିଁକି କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ଜନ୍ମ ହେଉଛି ଦିବ୍ୟ ଏବଂ ଅଲୌକିକ, ଯାହାକି ଆଉ କାହାର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏକଥା କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି— ଶିବବାବା କେବେ, କିପରି ଆସୁଛନ୍ତି, ଶିବରାତ୍ରିର ଅର୍ଥ କ'ଣ, କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ । ଏହା ହେଉଛି ବେହଦର ରାତ୍ରି । ଏବେ ଭକ୍ତିର ରାତ୍ରି ଶେଷ ହୋଇ ଦିନ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ରାତ୍ରି ଏବଂ ଦିନ କୁହାଯାଏ ତେଣୁ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ହେଲା ନା । ଏକମାତ୍ର ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର କ'ଣ ଖେଳ ଚାଲୁଛି କି । ବଞ୍ଚିମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ, ଏବେ ଦିନ ଆରମ୍ଭ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ପାଠପଢ଼ି-ପଢ଼ି ଯାଇ ନିଜ ଘରେ ପହଞ୍ଚିବା, ପୁଣି ଦିନରେ ଆସିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଜନ୍ମନେବା । ଅଧାକଳ୍ପ ଦିନ ଏବଂ ଅଧାକଳ୍ପ ରାତ୍ରିର ଗାୟନ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ଏକଥା କାହାର ହେଲେ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁନାହିଁ । ସେମାନେ ତ କହିବେ କଳିଯୁଗର ଆୟୁଷ ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷ ବାକି ଅଛି, ସତ୍ୟଯୁଗର ଆୟୁଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ଅଟେ ତେବେ ଅଧା-ଅଧାର ହିସାବ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । କଳ୍ପର ଆୟୁଷକୁ କେହି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ସାରା ବିଶ୍ଵର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛ । ଏହି ସୃଷ୍ଟି ୫ ହଜାର ବର୍ଷରେ ଥରେ ଚକ୍ର ଲଗାଉଛି । ବିଶ୍ଵ ତ ରହିଛି । ଏଥିରେ ଅଭିନୟ କରି-କରି ମନୁଷ୍ୟ ବିରକ୍ତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏହା କି ପ୍ରକାର ଜନ୍ମ ମରଣର ଚକ୍ର ଅଟେ ! ଯଦି ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମର ଆବାଗମନ ଅର୍ଥାତ୍ ଜନ୍ମମରଣ ଚକ୍ର ହୋଇଥା'ନ୍ତା ତେବେ ଜଣା ନାହିଁ କ'ଣ ହୋଇଥାନ୍ତା । ନ ଜାଣିବା କାରଣରୁ

କନ୍ଧର ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ ବଢ଼ାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ବସି ପାଠ ପଢ଼ୁଛ । ଆନ୍ତରିକ ଖୁସି ଅନୁଭବ ହେଉଛି— ଆମେ ବାସ୍ତବରେ ବାବାଙ୍କ ନିକଟରେ ବସିଛୁ । ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗକୁ ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ଆସିବାକୁ ହେବ । କିନ୍ତୁ କେବେ ଆସୁଛି, କିପରି ଆସୁଛି— ଏକଥା କେହି ବି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଯେହେତୁ ତୁମେ ଜାଣିଛ ତେଣୁ କେତେ ଖୁସୀରେ ଗଦ୍‌ଗଦ୍ ହେବା ଉଚିତ । ତୁମେ ହିଁ କନ୍ଧ-କନ୍ଧ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବର୍ଷା ନେଉଛ ଅର୍ଥାତ୍ ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଛ ପୁଣି ହାରୁଛ । ଏହା ବେହଦର ହାର ଏବଂ ଜିତ ଅଟେ । ସେହି ରାଜାମାନଙ୍କର ତ ବହୁତ ହାର-ଜିତ୍ ହୋଇଥାଏ । ଅନେକ ଲଢେଇ ମାନ ଲାଗିଥାଏ । ଛୋଟିଆ ଲଢେଇ ଚିରେ ଜିତିଗଲେ କହିଥା'ନ୍ତି ଏବେ ଆମେ ଜିତିଗଲୁ । କ'ଣ ଜିତିଲ ? ଛୋଟିଆ ସ୍ଥାନଟିକୁ ଜିତିଲ । ବଡ଼ ଲଢେଇରେ ହାରିଲେ ପୁଣି ପତାକା ତଳକୁ ଖସାଇ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତ ଜଣେ ରାଜା ଥା'ନ୍ତି ପରେ ପୁଣି ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ପୁଣି ଅନ୍ୟ ରାଜାମାନେ ମଧ୍ୟ ରାଜ୍ୟ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଆସିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଯେପରି ପୋପୁଙ୍କୁ ଦେଖାନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ଜଣେ ଥିଲେ ପୁଣି କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ଅନ୍ୟ ପୋପୁମାନେ ମଧ୍ୟ ଗର୍ବରେ ବସିବାକୁ ଲାଗିଲେ, କାହାର ମୃତ୍ୟୁର ତ କୌଣସି ଠିକଣା ନାହିଁ ନା ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ବାବା ଅମର କରୁଛନ୍ତି । ଅମରପୁରୀର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି, ତେଣୁ କେତେ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ । ଏହା ହେଉଛି ମୃତ୍ୟୁଲୋକ । ତାହା ହେଲା ଅମର ଲୋକ । ଏହିସବୁ କଥାକୁ ନୂଆ କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ ଏତେ ମଜା ଲାଗିବ ନାହିଁ, ଯେତେ ପୁରୁଣାମାନଙ୍କୁ ଲାଗିବ । ଦିନକୁ ଦିନ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ବୃଦ୍ଧି ହେବାକୁ ଲାଗୁଛି । ନିଶ୍ଚୟ ପକ୍ୱ ହୋଇଯାଉଛି । ଏଥିରେ ସହନଶୀଳତା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରହିବା ଉଚିତ । ଏହା ତ ଆସୁରୀ ଦୁନିଆ ଅଟେ, ଏଠାରେ ଦୁଃଖ ଦେବାରେ କେହି ଡେରି କରନ୍ତି ନାହିଁ । ତୁମ ଆତ୍ମା କହୁଛି ଆମେ ଏବେ ବାବାଙ୍କ ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲୁଛୁ । ଆମେ ସଂଗମ ଯୁଗରେ ଅଛୁ । ବାକି ସମସ୍ତେ କଳିଯୁଗରେ ଅଛନ୍ତି । ଆମେ ଏବେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉତ୍କଳ ପୁରୁଷ ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଚିତ୍ ଜର୍ଣ୍ଣିତ୍ ଆଦି ହୋଇଥା'ନ୍ତି ନା । ତୁମକୁ ବାବା ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏହି ପାଠପଢ଼ା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ନିଜର ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅନୁସାରେ ପଦ ପାଉଛ । ଯିଏ ଯେତେ ପଢ଼ିବେ ସେତେ ଗ୍ରେତ୍ (ଉଚ୍ଚପଦ) ମିଳିବ । ଏଥିରେ ରାଜତ୍ୱ କରିବାର ଗ୍ରେତ୍ ରହିଛି । ଏମିତି ବି ସେହି ପାଠପଢ଼ାରେ ରାଜତ୍ୱ କରିବାର ଗ୍ରେତ୍ ନଥାଏ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମେ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ତେଣୁ କେତେ ଆନ୍ତରିକ ଖୁସି ହେବା ଉଚିତ । ଆମେ ଦ୍ୱି-ମୁକୁଟଧାରୀ, ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛୁ । ଭଗବାନ ବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । କେବେ ବି କେହି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ନିରାକାର ବାବା କିପରି ଆସି ପାଠ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ଡାକୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆପଣ ଆସି ଆମକୁ ପାବନ କରନ୍ତୁ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ପାବନ ହୋଇନଥା'ନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ତୁମେ ଗୋଟିଏ ପଟେ ଡାକୁଛ ଯେ ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ, ଏବେ ମୁଁ ଆସି କହୁଛି ପିଲାମାନେ ପତିତପଣିଆ ଛାଡ଼ିଦିଅ, ତେବେ ତୁମେ କାହିଁକି ଛାଡ଼ୁନାହାଁ । ଏପରି କ'ଣ ହୁଏ କି ଯେ ବାବା ତୁମକୁ ପାବନ କରାଉଥିବେ ଏବଂ ତୁମେ ପତିତ ହେଉଥିବ । ଅନେକ ଏପରି ପତିତ ହେଉଛନ୍ତି । କେହି ତ ସତ୍ୟ ବତାଉଛନ୍ତି, ବାବା ଏହି ଭୁଲ ହୋଇଗଲା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କୌଣସି ବି ପାପ କର୍ମ ହୋଇଗଲେ ତୁରନ୍ତ ବାବାଙ୍କୁ କହିଦିଅ । ତେବେ କେହି ସତ୍ୟ, କହିଥା'ନ୍ତି କେହି ମିଥ୍ୟା କହିଥା'ନ୍ତି । କିଏ ପଚାରୁଛନ୍ତି ? ମୁଁ କ'ଣ ବସି ଜଣ-ଜଣଙ୍କର ଭିତରକୁ ଜାଣିବି କି ? ଏହିଭଳି ତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ଆସୁଛି ହିଁ କେବଳ ରାୟ ଦେବା ପାଇଁ । ପବିତ୍ର ନ ହେଲେ ତୁମର ହିଁ କ୍ଷତି ହେବ । ମେହନତ କରି ପବିତ୍ର ହୋଇ ପୁଣି ପତିତ ହୋଇଯିବ, ତେବେ କରିଥିବା ରୋଜଗାର ସବୁ ଖାଲି ହୋଇଯିବ । ଲଜ୍ୟା ଆସିବ ମୁଁ ନିଜେ ହିଁ ପତିତ ହୋଇଗଲି ପୁଣି ଅନ୍ୟକୁ କିପରି କହିବି ଯେ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ମନ ଭିତରେ

ଭିତରେ ଘାରି ହୋଇଥିବ ଯେ ମୁଁ କିଭଳି ଆଜ୍ଞାକୁ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କଲି । ଏଠାରେ ତୁମେ ସିଧାସଳଖ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛ, ଜାଣିଛ ବାବା ଆମକୁ ସୁଖଧାମ-ଶାନ୍ତିଧାମର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ସିଏ ହାଜିର-ନାଜିର (ଉପସ୍ଥିତ) ଅଛନ୍ତି, ଆମେ ତାଙ୍କର ସମ୍ମୁଖରେ ବସିଛୁ, ଏହାଙ୍କ ପାଖରେ ପୂର୍ବରୁ କ'ଣ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଥିଲା କି । ନା । ସେପରି କୌଣସି ଗୁରୁ ଥିଲେ— ଯିଏକି ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥିଲେ ! ଯଦି ଗୁରୁ ଆନ୍ତେ ତେବେ ସିଏ କ'ଣ କେବଳ ଜଣଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇଥାନ୍ତେ । ଗୁରୁମାନଙ୍କର ତ ବହୁତ ଶିଷ୍ୟମାନେ ଥା'ନ୍ତି ନା । ଜଣେ କ'ଣ ଥିବେ କି । ଏହା ବୁଝିବାର କଥା ନା । ସତଗୁରୁ ଜଣେ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସେ ଆମକୁ ରାସ୍ତା ବତାଉଛନ୍ତି । ଆମେ ପୁଣି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବତାଉଛୁ । ତୁମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କହୁଛ— ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ବାସ, ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରିବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମିଳିବ । ତୁମେ ରାଜାମାନଙ୍କର ରାଜା ହେବାକୁ ଯାଉଛ । ତୁମ ପାଖରେ ଅଗଣିତ ଧନ ରହିବ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ନିଜର ଝୁଲା ମୁଣି ଭରୁଛ ନା । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ଆମର ଝୁଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଭାଗ୍ୟ ଖୁବ୍ ଭରୁଛନ୍ତି । କୁହାଯାଏ କୁବେର ପାଖରେ ବହୁତ ଧନ ଥିଲା । ବାସ୍ତବରେ ତୁମେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ହେଉଛ କୁବେର । ତୁମକୁ ବୈକୁଣ୍ଠ ରୂପୀ ସମ୍ପଦ ମିଳିଯାଉଛି । ଖୁଦା ଦୋଷ୍ଟ ଅର୍ଥାତ୍ ଭଗବାନ ସାଥୀଙ୍କର କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ତାଙ୍କୁ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ପ୍ରଥମେ ମିଳୁଥିଲା ତାଙ୍କୁ ଗୋଟିଏ ଦିନ ପାଇଁ ବାଦଶାହୀ ଦେଉଥିଲେ । ଏସବୁ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଅଟେ । ଆଲ୍ଲା ଅର୍ଥ ବାବା, ସେ ଅବଲଦାନ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ପୁଣି ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାସ୍ତବରେ ଆମେ ଯୋଗବଳ ଦ୍ଵାରା ବିଶ୍ଵର ବାଦଶାହୀ ନେଉଛୁ । ଆଜ୍ଞା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) ଏହି ଆସୁରୀ ଦୁନିଆରେ ବହୁତ-ବହୁତ ସହନଶୀଳ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡିବ । ଯଦି କେହି ଗାଳି ଦେଉଛି ବା ଦୁଃଖ ଦେଉଛି ତା'କୁ ସହନ କରିବାକୁ ପଡିବ । ବାବାଙ୍କର ଶ୍ରୀମତକୁ କେବେହେଲେ ଛାଡିବାର ନାହିଁ ।
- (୨) ଭଗବାନ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଭାବରେ ଆମକୁ ପାବନ ହେବା ପାଇଁ ଆଜ୍ଞା ଦେଇଛନ୍ତି ତେଣୁ କେବେହେଲେ ପଡିତ ହେବାର ନାହିଁ । ଯଦି କେବେ କୌଣସି ପାପ ହୋଇଯାଏ ତେବେ ଲୁଚାଇବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ପରମାତ୍ମା ମିଳନ ଦ୍ଵାରା ବାଁଳାପର ସଠିକ୍ ଉଠିବ ପ୍ରାସ୍ତ କରୁଥିବା ବାବାଙ୍କ ସମାନ ବହୁରୂପୀ ହୁଅ ।

ବାବା ଯେପରି ବହୁରୂପୀ ଅଟନ୍ତି, ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡରେ ନିରାକାରରୁ ଆକାରୀ ବସ୍ତୁ ଧାରଣ କରିନେଉଛନ୍ତି, ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏହି ମାଟିରେ ତିଆରି ପୋଷାକକୁ ଛାଡି ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ଥୂଳ ଶରୀରକୁ ଭୁଲି ଆକାରୀ ଫରିଷ୍ଟା ପୋଷାକ, ଚମକଦାର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଦିଅ ତେବେ ସହଜରେ ମିଳନ ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରିବ ଏବଂ ବାଁଳାପର ସ୍ଵଷ୍ଟ ଉଠିବ ମଧ୍ୟ ବୁଝି ହୋଇଯିବ କାହିଁକି ନା ଏହି ପୋଷାକ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ମାନସିକ ବୃଦ୍ଧି ଏବଂ ସଂକଳ୍ପର ତରଙ୍ଗଠାରୁ, ମାୟାର ପାଣିଠାରୁ ବା ନିଆଁଠାରୁ ସୁରକ୍ଷିତ ଅଟେ, ଏହା ଭିତରକୁ ମାୟା ପଶିପାରିବ ନାହିଁ ।

ସ୍ଳୋଗାନ:- ଦୃଢ଼ତାର ଶକ୍ତି ଅସମ୍ଭବକୁ ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ କରାଇଦିଏ ।